

РЕШЕНИЕ

№ 1181

гр. София, 21.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11695** по описа за **2019** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр.чл.63 Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Делото е образувано по касационна жалба на ЗД [фирма] с ЕИК[ЕИК], предявена чрез адв. М. Г., против решение от 19.08.2019 г. постановено по н.а.х.д. 7364/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99- ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-319 от 05.04.2019 г., издадено член на Комисията за финансов надзор (КФН), изпълняващ правомощията на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”.

С касационната жалба се оспорва преценката на съда за законосъобразното издаване на НП, с оплаквания за неправилност поради нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Прави оплакване от възприетото в съдебното решение, че нарушението е извършено в условията на повторност. Излагат се доводи, че фактът на повторността на нарушението следва да се упоменава и в АУАН, поради което е налице нарушение на чл. 42, т. 4 от ЗАНН. Твърди се нарушение на разпоредбата на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, поради несъответствие между фактическото описание на нарушението в АУАН и НП и дадената правна квалификация. На следващо място се сочи, че наложеното наказание не съответства на целите на чл. 12 ЗААН. Касаторът оспорва съдебното решение изцяло, иска решението да бъде отменено, както и

потвърденото с него НП. Алтернативно се позовава на приложението на чл. 28 от ЗАНН.

В проведеното публично съдебно заседание по делото касаторът, редовно призован не изпраща процесуален представител.

Ответникът – Комисията за финансов надзор чрез процесуален представител оспорва касационната жалба, който моли решението на СРС да се остави в сила съобразно подробно развити аргументи, в депозираните писмени бележки по същество на спора. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение, съгласно чл.63, ал.3 от ЗАНН.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, а оспореното решение на СРС е правилно и не са налице касационни основания за отмяната му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XI касационен състав като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 19.08.2019 г., постановено по н.а.х.д. 7364/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-ти състав е потвърдено НП № Р-10-319 от 05.04.2019 г., издадено член на Комисията за финансов надзор (КФН), изпълняващ правомощията на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касационния жалбоподател, на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховане, вр. §.1, т.51, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева за нарушение на чл.108, ал.1 КЗ.

Процесното нарушение е установено при извършена проверка по документи, въз основа на подадена жалба от К. С., като било установено, че на 18.07.2018 г. при санкционираното лице била предявена претенция № [ЕГН]. Ликвидационната преписка е образувана на основание сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в полица № BG/02/117003377894 и по повод настъпило застрахователно събитие- увреждане на лек автомобил „Мерцедес Е220Д“. На 18.07.2018 г. увреденото лице представило всички документи, необходими за установяване на претенцията по основание и размер с молбата за изплащане на застрахователно обезщетение. След посочената дата от увреденото лице не са изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията съгласно чл. 106, ал. 3 от Кодекса за застраховането (КЗ). С платежно нареждане от 22.11.2018 г., застрахователното дружество се произнесло по претенцията, като изплатило застрахователното обезщетение.

За да постанови решението си, въззивният съд е кредитирал писмените и гласни доказателства по делото, приобщени по реда на чл.283 НПК и е обосновал правен извод, че е доказано извършването на нарушението от ЗД [фирма], в това число при условията на повторност, както и че не са налице основания за прилагане на разпоредбата на чл.28 ЗАНН.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон въз основа на събраните пред СРС доказателства.

Безспорно е установено по делото, че касаторът не е изпълнил законното си задължение по чл.108, ал.1 КЗ да се произнесе в петнадесетдневен срок от завеждане на претенцията – в конкретния случай –до 08.08.2018 г. като определи и изплати размера на дължимо обезщетение или застрахователна сума или мотивирано да откаже плащане по заявена щета. Нарушението е на формално извършване като не се изисква наличие на вина.

Правилна е преценката на СРС за спазването на изискванията на чл.42 и чл. 57 от ЗАНН при съставянето на АУАН и издаването на НП, както и на сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като АУАН е съставен в тримесечен срок от установяване на нарушението и нарушителя.

Действително, в АУАН не е описано от фактическа страна нарушение, извършено при условията на повторност, което обстоятелство се установява от приетите по делото доказателства. Правилно съдът е приел, че това не съставлява процесуален пропуск и липсата на повдигнато от фактическа страна обвинение за това нарушение – по чл. 319, ал. 2, предл. 2, във вр. с ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 108, ал. 1 от КЗ, не съставлява нарушение.

По силата на § 1, т. 37 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Процесното нарушение установено с АУАН № Р-06-1444/17.12.2018 г. е извършено в едногодишния срок от влизане в сила на НП № Р-10-501/29.06.2017 г. Посоченото НП е влязло в законна сила на 13.12.2017 г. за същото по вид нарушение, извършено от касатора. Административнонаказващият орган правилно е приложил санкционната норма.

Доводите, наведени в касационната жалба в тази насока, настоящият касационен състав намира за неоснователни.

Фактът на повторност е относим към определяне на относимото наказание и тъй като АУАН, няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. В случая съгласно изискванията на ЗАНН в АУАН е посочено единствено материалната разпоредба, която е нарушена, но не и санкционната норма. От друга страна съгласно чл. 53, ал.1 от ЗАНН наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Тоест дори да се приеме, че е допуснато нарушение, чрез непосочването на елемента повторност в АУАН, чрез законова възможност се санират допуснатите несъществени нарушения в АУАН, чрез отстраняването им в НП.

По отношение на материалния закон, настоящият съдебен състав споделя доводите на СРС за доказаност на нарушението. Представените по делото доказателства по несъмнен начин установяват извършването на нарушение на чл. 108 от КЗ от дружеството ЗД [фирма], тъй като, отказът за изплащанена застрахователното обезщетение е сторено на 29.10.2018 г. – извън законоустановения срок.

Не се споделя твърдението за неправилна квалификация на деянието, изхождайки от общия характер на нормата на чл. 108 от КЗ спрямо специалната хипотеза на чл. 496 и следващи от КЗ. Съдът намира, че деянието е правилно квалифицирано като нарушение на нормата на чл. 108, от КЗ.

Противно на твърдяното в касационната жалба, наложеното административно наказание, в случая съответства на генералната превенция по чл. 12 ЗАНН вр. с КЗ.

Не са налице предпоставки за приложението на чл. 28 от ЗАНН и възражението на касатора е неоснователно.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и законосъобразно и при условията и по реда на чл. 221 ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на касатора разноски за касационната инстанция.

На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника по касация следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение, които се определят в размер на сумата от 80.00 лева. Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, съдът

Предвид гореизложеното, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.08.2019 г. постановено по н.а.х.д. 7364/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-ти състав.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от С. С. П. и К. Д. К. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на Комисия за финансов надзор с адрес: [населено място], [улица] разноски по делото в размер на 80.00 (осемдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.